

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

02 noiembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Petru Ursache,

Judecătorii – Petru Moraru și Ghenadie Nicolaev,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Bălți, Bodareu Octavian, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 20 aprilie 2016, în cauza penală în privința lui

Jaruc Victor Constantin, născut la 19 august 1955, originar s. Căinari Vechi, r-nul Soroca, domiciliat s. Floriceni, r-nul Soroca.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 27.05.2015 – 22.02.2016;

Instanța de apel: 16.03.2016 – 20.04.2016;

Instanța de recurs: 05.07.2016 – 02.11.2016.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Drochia din 22 februarie 2016, Jaruc Victor a fost recunoscut vinovat și condamnat:

- în baza art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal, la 6 (șase) ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis;

- în baza art. 208 alin. (2) Cod penal, la 1 (unu) an închisoare.

În temeiul art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, lui Jaruc Victor i-a fost stabilită pedeapsa definitivă 6 (șase) ani 6 (șase) luni închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

A fost admisă acțiunea civilă, fiind dispusă încasarea din contul inculpatului în beneficiul părții vătămate Iucol Evgheni, suma de 2000 (două mii) lei, cu titlu de prejudiciu moral.

Prin aceeași sentință a fost condamnat și Jaruc Anatolie, în privința căruia hotărârile judecătorești nu se contestă cu recurs ordinar.

2. Pentru pronunțarea sentinței, prima instanță a constatat în fapt, că la 31 octombrie 2012, Jaruc Victor, acționând de comun acord cu Jaruc Anatolie, l-au luat forțat pe Iucol Evgheni din gospodăria mamei sale din s. Gribova, r-nul Drochia și l-au transportat la domiciliul său cu o căruță în s. Floriceni, r-nul Soroca, unde a fost legat la mâini și picioare aproximativ 2 ore.

Tot el, având intenția răpirii persoanei, la 31 octombrie 2012, l-a atras în activitatea criminală pe fiul minor Jaruc Anatolie, a.n. 14.07.1995 și acționând de comun acord, l-au luat forțat pe Iucol Evgheni din gospodăria mamei sale din s. Gribova, r-nul Drochia și l-au transportat la domiciliul său cu o căruță în s. Floriceni, r-nul Soroca, unde a fost legat la mâini și picioare aproximativ 2 ore.

3. Avocatul Melnic Oxana în numele inculpatului, a contestat sentința cu apel, solicitând casarea acesteia cu pronunțarea unei hotărâri de achitare.

În motivarea apelului, a indicat, că sentința este neîntemeiată și ilegală, deoarece instanța de judecată a reținut anumite fapte, circumstanțe care sunt lipsite de suport probatoriu în sensul constatării acestora prin prisma legii, în temeiul mijloacelor materiale de probă prevăzute de art. art. 157, 163 Cod de procedură penală.

Constatarea primei instanțe cu privire la vinovăția inculpatului se bazează exclusiv pe declarațiile părții vătămate Iucol Evgheni, iar alte probe pertinente, veridice și utile în sensul art. 101 Cod de procedură penală, la materialele cauzei nu se conțin.

3.1. Avocatul Tudorica Andrei în numele inculpatului, de asemenea a contestat sentința cu apel, solicitând casarea acesteia și pronunțarea unei hotărâri de achitare, din motiv că inculpatul nu a recunoscut vinovăția nici la etapa urmăririi penale și nici în cadrul ședinței de judecată, iar acuzatorul de stat nu a adus probe certe în confirmarea vinovăției.

Mai mult, acuzarea se bazează exclusiv pe declarațiile părții vătămate Iucol Evgheni, care sunt contradictorii la diferite etape ale procesului penal; prima instanță nu a apreciat când și unde partea vătămată a fost legată la mâini și picioare și dacă într-adevăr aceasta a fost legată.

Din declarațiile martorului Pavlic Nadejda, rezultă că Iucol Evgheni a venit împreună cu inculpatul, au stat la masă și nu a fost agresat sau amenințat.

Din declarațiile lui Iucol Evgheni, rezultă că toată noaptea el a fost liber, a dormit în casa lui Jaruc Victor, dimineața au ajutat unei vecine, după care a fost îmbrăcat în hainele lui Jaruc Victor și transportat la el acasă de familia Jaruc.

3.2. Inculpatul, a contestat cu apel sentința, solicitând casarea acesteia și pronunțarea unei hotărâri de achitare, din motiv că prima instanță și-a întemeiat concluziile exclusiv pe declarațiile părții vătămate.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 20 aprilie 2016, au fost admise apelurile, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care, Jaruc Victor a fost recunoscut vinovat și condamnat:

- în baza art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal, (red. 2009), la 4 (patru) ani închisoare;
- în baza art. 208 alin. (2) Cod penal, la 1 (unu) an închisoare.

În temeiul art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, lui Jaruc Victor i-a fost stabilită definitiv pedeapsa 4 (patru) ani 10 (zece) luni închisoare, executarea pedepsei fiind suspendată condiționat pentru perioada de probațiune de 3 (trei) ani.

Prin aceeași decizie, a fost casată sentința și în privința lui Jaruc Anatolie, ultimul fiind recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal, însă în privința acestuia decizia instanței de apel nu se contestă cu recurs ordinar.

În rest, dispozițiile sentinței ce se referă la acțiunea civilă, au fost menținute.

4.1. În argumentarea deciziei, instanța de apel a reținut că, prima instanță în

conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și a dat probelor administrate o apreciere corectă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului.

Instanța de apel a conchis, că prima instanță a stabilit cert vinovăția inculpatului reieșind din ansamblul probelor prezentate în instanță, inclusiv declarațiile părții vătămate Iucol Evgheni, a martorilor Pavlic Nadejda, Bețivu Grigore, Pînzaru Igor, Jaruc Serghei, ordonanța de începere a urmăririi penale din 20 noiembrie 2012 (f.d. 1, vol.I); comunicare telefonică din 02 noiembrie 2012 (f.d. 46, vol.I); plângerea părții vătămate Iucol Evgheni (f.d. 51, vol.I); procesul-verbal de cercetare la fața locului, în gospodăria ce aparține mamei lui Iucol Evgheni, amplasată pe adresa s. Gribova, r-nul Drochia (f.d. 55-57, vol.I); raportul de constatare medico-legală nr. 403 (f.d. 59, vol.I); raportul de expertiză medico-legală nr. 131”D” (f.d. 92, vol.I); ordonanța de pornire a urmăririi penale din 17 decembrie 2014 (f.d. 102, vol.I); ordonanța de conexare a cauzelor penale din 17 decembrie 2014 (f.d. 106, vol.I), acțiunile inculpatului fiind corect încadrate în baza art. art. 164 alin. (2) lit. e), 208 alin. (2) Cod penal.

Pentru formularea concluziilor nominalizate, instanța de apel a reținut, că în prima instanță inculpatul nu și-a recunoscut vinovăția în faptele incriminate, însă în ședința de judecată a instanței de apel a declarat, că regretă cele întâmplate, a înțeles greșeala, se căiește sincer recunoscându-și vina în infracțiunile săvârșite.

Astfel, inculpatul și-a reformulat cerințele, solicitând instanței de apel aplicarea unei pedepse mai blânde, considerând pedeapsa stabilită de către prima instanță una prea aspră.

Ca urmare, argumentele invocate în apeluri au fost considerate irelevante de către instanța de apel, aceasta pronunțându-se la capitolul individualizării pedepsei penale.

Așadar, instanța de apel a reținut, că inculpatul a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal, la 31 octombrie 2012, iar Legea penală în redacția din 14 aprilie 2009, prevedea pedeapsa penală cu închisoarea de la 4 la 10 ani, ulterior prin Legea nr. 119 din 23 mai 2013, pentru modificarea Codului penal al R. Moldova din 18 februarie 2002, în vigoare din 21 iunie 2013, în sancțiunea alineatului (2), textul „de la 4 la 10 ani” a fost înlocuit cu textul „de la 6 la 10 ani”.

Cu referire la prevederile art. art. 8, 10 alin. (1), (2) Cod penal, instanța de apel a stabilit necesitatea aplicării în privința inculpatului a legii penale mai blânde, adică sancțiunea art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal, în redacția Legii din 14 aprilie 2009.

Reținând în speță recomandările practicii judiciare privind individualizarea pedepsei penale, instanța de apel cu referire la prevederile art. art. 7, 61 alin. (1), 75 alin. (1) Cod penal, a stabilit, că inculpatul Jaruc Victor a săvârșit infracțiuni, care fac parte din categoria infracțiunilor grave, anterior a fost judecat, însă procesul penal în privința acestuia a fost încetat din motivul împăcării părților, este căsătorit, la locul de trai se caracterizează pozitiv, la evidența medicului narcolog sau psihiatru nu se află, că și-a recunoscut integral vina în faptele săvârșite, un factor nu mai puțin important este și motivul săvârșirii acestei infracțiuni și anume faptul, că își căuta fiica care înnoptase de mai multe ori în gospodăria părții vătămate, se căiește sincer și a înțeles pericolul social al acțiunilor sale infracționale.

Instanța de apel a menționat, că deși sancțiunea infracțiunii incriminate inculpatului,

prevăzută de art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal (red. 2009) prevede categoria pedepsei exclusiv sub formă de închisoare, în contextul circumstanțelor constatate, scopul pedepsei poate fi atins, prin aplicarea față de Jaruc Victor, prin prisma art. 84 alin. (1) Cod penal, a pedepsei închisorii pe termen de 4 ani 10 luni, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe o perioadă de probațiune de 3 ani.

Cu referire la prevederile art. 90 Cod penal, instanța de apel a reținut, că corectarea și reeducarea inculpatului, poate avea loc în condiții neprivative de libertate, legea penală neurmărind scopul de a cauza suferințe fizice sau de a leza demnitatea omului.

În același context, instanța de apel a conchis că prin aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, inculpatul nu este absolvit definitiv de pedeapsa penală, deoarece suspendarea executării pedepsei pentru perioada de probațiune presupune nu altceva decât o șansă în plus, acordată acestuia, cu scopul de a stimula obligativitatea respectării ordinii publice în general și a autorității legii penale - în principal.

Prin urmare, aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, nu trebuie privită ca fiind o soluție de achitare pentru inculpat, or, la o potențială încălcare a legislației penale se va lua în considerație, în mod obligatoriu, inclusiv și pedeapsa stabilită prin hotărârea adoptată în speța vizată.

Cerința formulată de avocatul Melnic Oxana referitor la aplicarea în privința inculpatului Jaruc Victor a prevederilor art. 79 Cod penal, prin stabilirea unei pedepse sub limita minimă prevăzută de sancțiunea articolelor incriminate, instanța de apel a respins-o ca neîntemeiată, deoarece în cursul procesului penal nu a fost constatată prezența circumstanțelor excepționale referitoare la personalitatea inculpatului sau referitoare la împrejurările în care a derulat fapta infracțională incriminată acestuia, iar criteriile complementare invocate de către apărare, au fost luate în considerație în procesul stabilirii și individualizării pedepsei conform art. art. 61, 75 Cod penal.

5. Procurorul, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, a contestat decizia instanței de apel cu recurs ordinar, solicitând casarea parțială a acesteia, în partea stabilirii pedepsei inculpatului Jaruc Victor, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care să fie excluse prevederile art. 90 Cod penal.

Susține recurentul, că circumstanțele reținute de instanța de apel la individualizarea pedepsei denotă că aceasta nu a ținut cont de rigorile prevăzute de art. art. 61, 75 Cod penal, fapt ce s-a soldat cu aplicarea unei pedepse neechitabile.

Invocă recurentul, că instanța de apel neîntemeiat a aplicat prevederile art. 90 Cod penal, ignorând faptul că inculpatul a săvârșit două infracțiuni care fac parte din categoria infracțiunilor grave, anterior a fost judecat, vina a recunoscut-o în cadrul cercetării judecătorești în instanța de apel, inițial a solicitat achitare.

Consideră recurentul, că la caz inculpatul urma a fi condamnat în baza art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal, la 6 ani închisoare, în baza art. 208 alin. (2) Cod penal, la 1 an închisoare, iar în temeiul art. 84 alin. (1) Cod penal, urma a-i fi aplicată pedeapsa definitivă 6 ani 6 luni închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil, din următoarele considerente.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței

de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Potrivit prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent, or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Din conținutul recursului declarat, se constată că, procurorul critică decizia instanței de apel sub aspectul pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul când *s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale*.

Colegiul penal consideră neîntemeiate argumentele recurentului cu privire la blândețea pedepsei aplicate inculpatului, deoarece instanța de apel casând sentința și pronunțând o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, corect și individualizat pedeapsa aplicată inculpatului, indicând motivele pentru care a ajuns la această soluție, cu descrierea detaliată în conținutul deciziei contestate a argumentelor în baza cărora s-a ajuns la concluzia aplicării în privința inculpatului a unei pedepse cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, cu stabilirea perioadei de probațiune de 3 ani.

Instanța de recurs, examinând criticele recurentului referitoare la capitolul individualizării pedepsei penale, reiterează, că prin criterii generale de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele (regulile) stabilite de lege, de care este obligată să se conducă instanța de judecată la aplicarea fiecărei pedepse, pentru fiecare persoană vinovată în parte.

Legea penală acordă instanței de judecată o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării răspunderii penale și a pedepsei penale, ținând cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care agravează sau atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Astfel, Colegiul penal reține că, persoanei declarate vinovate, trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Conform prevederilor art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, și respectiv la rândul său are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea ultimului, cât și a altor persoane.

Totodată, conform prevederilor art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a Codului penal în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a acestuia.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de

circumstanțele cauzei, care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

În continuarea concluziilor sale, instanța de recurs remarcă că, criteriile generale de individualizare a pedepsei sunt acele reguli, principii, prevăzute de Codul penal, de care instanța de judecată trebuie să țină seama la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei în cadrul operațiunii de individualizare a acesteia.

Așadar, Colegiul penal menționează că persoanei declarate vinovate trebuie să i se aplice o pedeapsă, echitabilă, adică în limitele sancțiunii legii în baza căreia persoana a fost condamnată.

Totodată, după caz, instanța este în drept să aplice și prevederile Părții Generale a Codului penal, inclusiv și ale art. 90 Cod penal, în cazul în care nu sunt careva impedimente.

Sub aspectul prevederilor legale enunțate, Colegiul statuează că pedeapsa este echitabilă atunci când ea impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor sale, proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor victimei, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune.

Mai mult, pedeapsa este echitabilă și atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, precum și de alte persoane.

Practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit.

De asemenea, o pedeapsă prea blândă generează dispreț față de ea și nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului și nici pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

Colegiul penal amintește că raționamentul de aplicare a prevederilor art. 90 Cod penal, are la origine persoana și comportamentul acesteia până la săvârșirea infracțiunii, atitudinea și modul de manifestare a infractorului în fazele de urmărire penală și de judecare a cauzei, cum vinovatul își apreciază fapta social periculoasă încă de la momentul descoperii ei cum ar fi: conduita bună a infractorului; stăruința depusă pentru a înlătura rezultatul infracțiunii sau pentru a repara paguba pricinuită, comportarea sinceră în cursul procesului.

Stabilirea duratei ori a cuantumului pedepsei de către instanța de judecată, într-un caz concret, se face în raport cu gravitatea infracțiunii săvârșite și cu pericolozitatea infractorului, care se evaluează după următoarele criterii:

- împrejurările și modul de săvârșire a infracțiunii, precum și mijloacele folosite;
- starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită;
- natura și gravitatea rezultatului produs sau a altor consecințe ale infracțiunii;
- motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit;
- natura și frecvența infracțiunilor care constituie antecedentele penale ale infractorului;
- conduita după săvârșirea faptei și în cursul procesului penal;

- nivelul de educație, vârsta, starea de sănătate, situația familială și socială etc.

Față de considerentele menționate, Colegiul penal conchide, că instanța de apel, la stabilirea pedepsei inculpatului, a ținut cont de faptul că inculpatul Jaruc Victor a săvârșit infracțiuni, care fac parte din categoria infracțiunilor grave, anterior a fost judecat, însă procesul penal în privința acestuia a fost încetat din motivul împăcării părților, este căsătorit, la locul de trai se caracterizează pozitiv, la evidența medicului narcolog sau psihiatru nu se află, că și-a recunoscut integral vina în faptele săvârșite, un factor important luat în considerație de instanța de apel fiind și motivul săvârșirii acestei infracțiuni și anume că inculpatul își căuta fiica care înnoptase de mai multe ori în gospodăria părții vătămate, Jaruc Victor se căiește sincer și a înțeles pericolul social al acțiunilor sale infracționale.

Având ca reper conglomeratul împrejurărilor menționate, instanța de recurs este de opinie, că instanța de apel corect a ajuns la concluzia, că este rațional de a stabili inculpatului pedeapsă, cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, suspendarea condiționată a executării acesteia pentru o perioadă de probațiune.

În acest context, potrivit dispozițiilor art. 90 alin. (1) Cod penal, dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând numai decît în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și perioada de probațiune sau, după caz, termenul de probă.

În acest caz, instanța de judecată dispune neexecutarea pedepsei aplicate dacă, în perioada de probațiune sau, după caz, termenul de probă pe care l-a fixat, condamnatul nu va săvârși o nouă infracțiune și, prin comportare exemplară și muncă cinstită, va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat.

Totodată, din conținutul art. 90 alin. (4) Cod penal, rezultă că aceste prevederi pot fi aplicate și în privința persoanelor care au săvârșit infracțiuni grave.

În acest mod, în viziunea instanței de recurs, instanța de apel corect a apreciat că scopul pedepsei poate fi atins și fără executarea reală a acesteia, deoarece din circumstanțele speței rezultă că inculpatul se căiește sincer și a înțeles pericolul social al acțiunilor sale infracționale.

Totodată, instanța de apel corect a subliniat, că aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, nu poate fi privită ca fiind o soluție de achitare, deoarece la o potențială încălcare a legislației penale, se va lua în considerație în mod obligatoriu, inclusiv și pedeapsa stabilită prin decizia recurată.

Față de cele descrise mai sus, Colegiul penal conchide că, instanța de apel la compartimentul individualizării pedepsei a acordat deplină eficiență prevederilor art. art. 7, 61, 75, 90 Cod penal și just a ajuns la concluzia că, corectarea și reeducarea inculpatului poate avea loc în condițiile aplicării unei pedepse cu suspendarea condiționată a executării acesteia, ce va atinge scopul restabilirii echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea de săvârșirea noilor infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

Prin urmare, Colegiul penal constată că, concluzia instanței de apel corespunde circumstanțelor cauzei și criteriilor de stabilire a pedepsei, aceasta fiind motivată și aplicată în limitele legii, motiv din care se impune soluția inadmisibilității recursului ordinar, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În corespundere cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Bălți, Bodareu Octavian, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 20 aprilie 2016, în cauza penală în privința lui *Jaruc Victor Constantin*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 02 decembrie 2016.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Petru Moraru

Ghenadie Nicolaev